

Посматрана са временске дистанце од једног века, политичка улога и морални лик Гаврила Принципа, и даље су једно од кључних места спора стручне и политичке јавности о Сарајевском атентату и узроцима избијања Првог светског рата. Стога није нимало случајно да је познати српски писац Бранко Ћопић, шездесетих година прошлог века, у свом интервјуу НИН-у, изјавио да је читајући стенографске белешке са судске расправе о Сарајевском атентату стекао утисак, да још увек није написана књига достојна чланова Младе Босне и времена које су они обележили. Не би требало заборавити да је та изјава дата 1964. године, дакле, исте оне године када се појавило прво издање познате студије Владимира Дедијера, *Сарајево 1914*, која је, темељитошћу обраде задате теме, не само у нашој, него и у светској историографији остала све до данас непревазиђена.

Управо поводом обележавања пола века Сарајевског атентата, један аутор означио је чин Гаврила Принципа, познатом метофором Штефана Цвајга „звездани час“, видевши у тираноубиству аустроугарског престолонаследника један од кључних момената борбе за ослобођење нашег народа од модерног политичког, економског и културног колонијализма.

Еманципаторски значај Принциповог дела и његова слава у другој половини XX века почела је, међутим, све више да бледи, са порастом историографског ревизионистичког таласа, не само у европској, него и у светској историјској науци, а који је и у југословенској средини пронашао погодно тло, нарочито у крвавом разарању југословенске државе деведесетих година минулог века. Промена политичке глобалне констелације, након рушења комунистичког поретка у Источној Европи, била је изузетна прилика да се у новонасталом историјском контексту изврши радикална ревизија кључних историјских догађаја у XX веку.

Андрејева запажана о Првом светском рату и ревизионистичка историографија

Пише: Маринко Лолић
субота, 28 јун 2014 12:01

